‘‘బావున్నారా?’’

నిజంగా ఆశ్చర్యమే. ఆమె ఎవరో నాకు తెలుసు. ఒక వర్ధమాన నటి. ఇప్పుడిప్పుడే ఆమె వెలుగులోకి వస్తోంది. ఈ మధ్య ఆమె నటించిన చిత్రాలు రెండు శత దినోత్సవం జరుపుకున్నాయి.

ఆమె పేరు మంజరి.

‘‘మాట్లాడరేం మాస్టారూ’’ నవ్వుతూ అన్నదామె.

మళ్ళీ షాక్. నేను ఆమెకు తెలుసా? లేక నన్ను చూసి మరెవరో అనుకోవడం లేదు కదా. మెల్లగా పెదవులు కదిలించాను.

‘‘మీరెవరో నాకు తెలుసు ఒక నటిగా. కాని నేను మీకు తెలుస్తున్నట్టుగా నేను అనుకోవటం లేదు’’ అన్నాను.

మంజరి నవ్వింది.. ఆమె పలువరస తళుక్కుమన్నది.

‘‘ఏలేవారే మాస్టారూ! నన్నే గుర్తుపట్టలేదా— మీ నాగరత్నంని’ అన్నది చిన్నగా. ఆ కంపార్టుమెంటులో మరెవ్వరూ ఆమె అసలు పేరు వినకూడదనే అలా చిన్నగా చెప్పింది.

నాగరత్నం పేరు వినగానే ఉలిక్కి పడ్డాను. నిశితంగా మంజరి మొహంలోకి చూశాను. నాగరత్నం పోలికల కోసం గబగబా వెతికాను. దొరికాయి.

‘‘నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా, ఆనందంగా ఉంది’’ అన్నాను.

‘‘థాంక్స్’’ అన్నది మంజరి— ఒకనాటి నాగరత్నం.

నా ఎదురుగా కూర్చున్న సినీ నటి ఒకప్పుడు నా పంచన పెరిగిన నాగరత్నం అని తెలిసినప్పుడు ఆమె రూపం కనుల ముందు గుప్పుగున్నది.

ఆలోచనలు వెనక్కి పరుగు తీశాయి.

కాని ‘‘ఇప్పుడు మీరెక్కడ ఉంటున్నారు మాస్టారూ’’ అని మంజరి అడగటంతో ఆలోచించలేకపోయాను.

‘‘విజయవాడలోనే’’ చెప్పాను.

‘‘అప్పటినుంచీ మీరు బెజవాడను వదల్లేదా?’’

‘‘వదిలాను. ఈ మధ్యనే మళ్ళీ వచ్చాను.’’

‘‘ఎక్కడా ఉండటం? అదే కదా?’’

‘‘కాదు. ఇప్పుడు సూర్యారావుపేటలో. వాణీ నికేతన్ ఎదురు రోడ్డులో మేడ మీద.’’

‘‘ఆ రోడ్డును నేను మరిచిపోలేదు. ఆ మాట కొస్తే ఆ రోడ్డునే కాదు. బెజవాడంతా ఇప్పటికీ నాకు కొట్టిన పిండే.’’

‘‘ఎన్నాళ్ళయింది నువ్వు ఈ ఫీల్డులో ప్రవేశించి?’’ అడిగాను.

‘‘ఆరేళ్ళయింది. చాలా సినిమాల్లో నాలుగేళ్ళ క్రితం వరకూ ఎక్స్‌ట్రా వేషాలు వేశాను. తరవాత లక్ కలిసొచ్చింది. ఒక పిక్చర్లో సహాయ నటిగా వేశాను. ఆ కారెక్టరుకి మంచి పేరొచ్చింది. తరవాత హీరోయిన్ పాత్రలు లభించాయి. ఇప్పుడు ఇంకో మూడు పిక్చర్లలో బుక్కయ్యాను’’ నవ్వుతూ చెప్పింది.

ఒకనాటి రూపం

- ప్రతాప రవిశంకర్

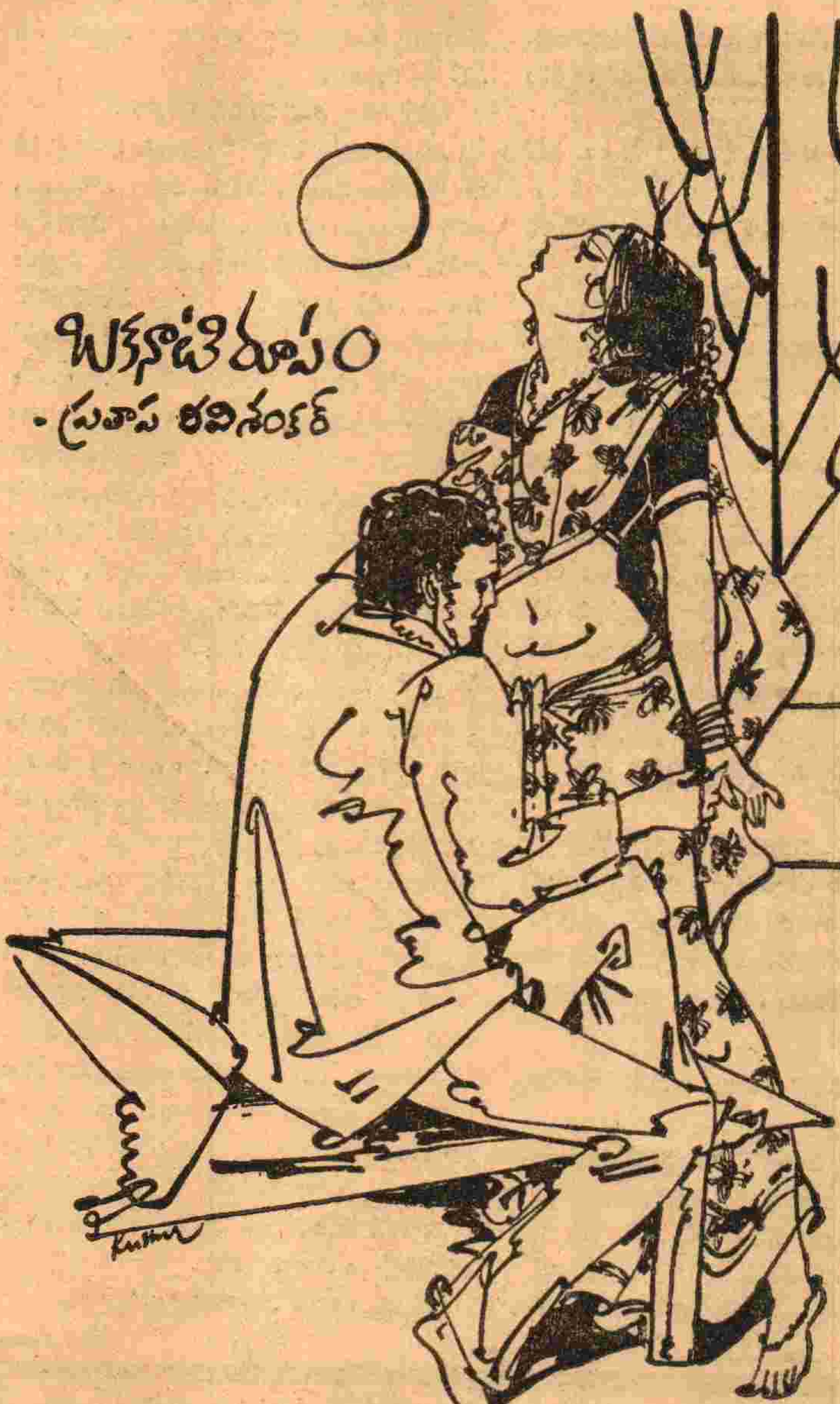

‘‘రియల్లీ వండర్’’ నవ్వుతూ అన్నాను.

‘‘యస్. రియల్లీ వండర్. అప్పట్లో మీరు నా భవిష్యత్తు గురించి మాట్లాడుతూ నేనొక గొప్ప నటినీ, డాన్సర్‌నీ అవుతానని చెప్పేవారు. నేను నమ్మేదాన్ని కాదు. కాని మీ మాటలే నిజమయ్యాయి. అవకాశ మంటూ వచ్చిన తరవాత మీ మాటలు నాకు ఎంతో ప్రోత్సాహాన్నిచ్చాయి. తగిన కృషి చేశాను. కొంచెం కాంతిలోకి వచ్చాను. ఈ నాటి నా ఎదుగుదలకు కారణమయిన మీకు బాగానే రుణ పడి ఉన్నాను.’’

నాగరత్నం పూర్తిగా మారిపోయింది. ఆమెలో ఉన్నది ఇదివరకటి మనసే. మనిషి తాలూకు కొన్ని పోలికలు. ఒక మనిషిలో ఇంతటి మార్పు సాధ్యమా? అనిపించింది ఆమెను చూస్తుంటే. రాడికల్ ఛేంజ్. అప్పటి నాగరత్నం నా కళ్ళ ముందు కదిలింది. ఆమెతోపాటు ఆమె తమ్ముడు కూడా గుర్తు కొచ్చాడు.

‘‘మరిచాను. మీ తమ్ముడు ఎక్కడున్నాడు?’’ గబుక్కున అడిగాను.

ఆమె మాట్లాడలేదు. మౌనంగానే కూర్చుంది. నిమిషం తరవాత ఆమె తలెత్తి నా కేసి చూస్తే ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు కనిపించాయి.

‘‘ఏమయింది అతనికి?’’ ముందుకు వంగుతూ అడిగాను.

‘‘ఏడాది క్రితం మద్రాసులోనే యాక్సిడెంటులో పోయాడు’’ మంజరికి దుఃఖ మొచ్చింది.

‘‘సారీ. గాడ్ ఈజ్ కైండ్‌లెస్’’ అన్నాను. ఆ వార్త నాకూ బాగానే బాధను కలిగించింది. అప్పట్లో అతనుకూడా నాతో బాగా చనువుగా ఉండేవాడు.

"ఇప్పుడు నేను ఒంటరిదాన్ని మాస్టారూ" చిన్నగా అన్నది.

కన్నీళ్ళు ఆమె చేతి రుమాలుకు ఇంకిపోయాయి. ఆ కళ్ళను నాకు చూపలేకనే నల్లని కళ్ళద్దాలను పెట్టుకున్నది.

నేను మాట్లాడబోయేంతలో రైలు ఏదో స్టేషన్లో ఆగింది.

వెంటనే విండో షట్టర్స్‌ని గబగబా లాగేసింది మం

"ఎందుకలా మూస్తున్నావ్?" అడిగాను.

"ఎవరయినా ఇక్కడ నన్ను గుర్తు పడితే రైలు ఇప్పుడప్పుడే కదలదు. పాసింజర్స్‌కి ఇబ్బంది."

నవ్వొస్తోంది. సినీ నటు లందరి అవస్థలే ఇవి.

"ఇంతకు ముందు ఎప్పుడయినా ఇలా అయిందా?"

"అవును. మూడు నెల్ల క్రితం రాజమండ్రి వెళుతున్నప్పుడు ఇలా జరిగింది. రైలు అర గంట లేటయ్యింది. కొంతమంది నా ఎదురుగానే నిలుచున్నారు. రైల్వే వాళ్ళు అతి కష్టం మీద డోర్స్ క్లోజ్ చేసి నన్ను చూట్టానికి వచ్చిన వాళ్ళను తరిమేశారు."

"ఇంతకీ ఇప్పుడు నువ్వు ఎంత వరకు?"

"బెజవాడ"

"ఏదయినా షూటింగ్ ఉందా?"

"లేదు. ఒక అసోసియేషన్ వాళ్ళు సన్మానం చేస్తున్నారు. ఈ రాత్రికి తొమ్మిది గంటలకు" తన హ్యాండ్ బాగ్ తెరిచి అందులోనించి ఒక పాసు తీసి ఇస్తూ "మీరు తప్పకుండా రండి" అన్నది.

తలూపాను.

మంజరి అభివృద్ధి నాకు బాగానే సంతోషాన్ని కలిగించింది.

ఆ రోజుల్లో నిజంగానే ఆమె భవిష్యత్తు గురించి నాకు కొంత నమ్మకం ఉన్నా ఆమెను ఉత్సాహపరచటానికే నేను ఆమె గొప్ప డాన్సరవు, సినీ నటి అవుతుందనే అనే వాడిని.

అది ఒకనాటి ఆలోచన. అదే ఇప్పటి నిజం.

కొన్నేళ్ళ క్రితం విజయవాడ వీధుల్లో గజ్జె కట్టుకుని సినిమా పాటలు పాడుతూ ఎగిరి పొట్ట పోసుకున్న బజారు పిల్ల నాగరత్నం ఇప్పుడు సినీ నటి — మంజరి.

ఆమె గతం ఎంతమందికి తెలుసు?

ఎక్కడ డాన్సు చేసినా సాయంత్రమయ్యేసరికి నా గది ముందుకు చేరుకునే వాళ్ళు నాగరత్నం, ఆమె తమ్ముడు వెంకూ. అప్పట్లో నాగరత్నం వాడిని అలాగే పిలిచేది. అప్పుడామెకు పద్నాలుగేళ్ళు. వాడికి పన్నెండు.. నా బాత్‌రూమ్‌లోనే నాగరత్నం స్నానం చేసేది. ఒక మూల రాళ్ళతో పొయ్యి చేసి అన్నం వండేది. నాకేదయినా అవసరముంటే తీసుకు వచ్చేది. రాత్రి పూట బయట సన్ను మీద అక్కా తమ్ముడూ గుడ్డలు పరుచుకు పడుకునే వాళ్ళు. నేను మంచం మీద పడుకునే వాడిని. నాగరత్నం కబుర్లు మొదలు పెట్టేది. తనకు ఆ రోజు ఎంత డబ్బు వచ్చిందీ, వచ్చిన డబ్బులో ఎంతెంత దేనికి ఖర్చు చేసిందీ చెప్పేది. వింటూ నిద్ర పోయే వాడిని.

ఎన్నో సార్లు నాగరత్నం డాన్సును చూశాను. చాలా బాగా చేసేది. అచ్చం సినిమాలో పాటకు నటి చేసినట్టుగానే చేసేది. అందుకే ఆమెకు డబ్బులు బాగానే వచ్చేవి. ఆ వచ్చిన డబ్బులతో వారానికి నాలుగు సినిమాలు చూసేది. ఒక్కో సినిమాను రెండు సార్లు చూసేది డాన్సు నేర్చుకోటానికి. సినిమా బండ్ల దగ్గర నిలబడి కొత్త సినిమాల్లోని పాటలను జాగ్రత్తగా వినేది. పాటలు పూర్తిగా రాగానే కొత్త పాటలను పాడుతూ డాన్స్ చేసేది. వెంకూ కంజీర వాయించే వాడు.

వెంకూను చూస్తే నాకు అతను మామూలు మనిషిగానే కనిపించే వాడు కానీ నాగరత్నంలో మాత్రం కళ నిగూఢమై ఉన్నదనీ, ఎవరయినా వెలికి తీస్తే బాగా రాణించ గలదనీ అనిపించేది. ఆ మాటనే ఆమెతో అనే వాడిని. కాని నాగరత్నం నా మాటలను నమ్మేది కాదు.

ఇప్పుడు నమ్మక ఏం చెయ్యగలదు?

"ఏమిటి మాస్టారూ! ఆలోచిస్తున్నారు?— నా గతం గురించా?" అడిగింది మంజరి.

అవునన్నట్టు తలూపాను.

"నాకూ ఆశ్చర్యంగానూ, ఆనందంగానూ ఉంది. ఎక్కడయితే గజ్జెలు కట్టుకుని పిచ్చిగా రోడ్ల మీద గంతులు వేశానో ఇప్పుడు అక్కడే సన్మానం చేయించుకోబోతున్నాను."

"అందుకే మనం ఫ్యాదర్‌ని చెప్పలేదు."

"అవును".

"నువ్వు ఒక్కదానివే వస్తున్నావా?"

"కాదు. ఇంకో ఇద్దరు ఎక్స్‌ట్రాలు వస్తున్నారు. వాళ్ళు సెకండ్ క్లాసులో ఉన్నారు."

"నీ సినిమాలు చూసికూడా నిన్ను పోల్చుకో లేకపోయాను. ఐయామ్ లక్కీ. ఇప్పుడు నిన్ను కలుసుకో గలిగాను. థాంక్స్ టు దిస్ ట్రెయిన్."

"నేనుకూడా మీరు ఇంకా ఆ గదిలోనే ఉన్నా రనుకుని ఆ అడ్రస్సుకు మూడు ఉత్తరాలు రాశాను. అవి కొన్నాళ్ళ తరవాత నాకే తిరిగి వచ్చాయి. ఆ తరవాత మిమ్మల్ని కలిసే ఉపాయమే దొరక లేదు. నాకు ఎంతో బాధ కలిగింది."

"మీరు విజయవాడ నుంచి మకాం ఎత్తేసి గుంటూరుకు వెళ్ళి పోయిన నెల రోజులకే నాకు బందర్‌కి ట్రాన్స్‌ఫరయింది."

"అలాగా" గాలికి రేగుతున్న ముంగురులను సున్నితంగా వేళ్ళతో సరిచేసుకుంది మంజరి.

ఆమెలో క్రియేటివ్ బ్యూటివ్ కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది. పెదవులకు ఎర్రని రంగు.

కూల్ డ్రింక్స్ వచ్చాయి. రెండు తీసుకున్నాను. తను సిప్ చేస్తూ "ఇంతకు ముందు మీకు ఇలాంటి డ్రింక్స్ తాగితే పంటికి పడేది కాదని చెప్పేవారు. ఇప్పుడుబాగానే ఉంటోందా?" అడిగింది.

నవ్వాను.

"ఇప్పుడూ అంతే. అయినా విలువలేక."

"భలేవారే"

ఆ తరవాత ఎన్నో కబుర్లు ఇద్దరి మధ్యనా. విజయవాడ వచ్చింది.

మంజరి నా రూము అడ్రసు తీసుకుంది.

"సన్మానం అయిపోగానే మీ రూముకు వస్తాను. కొంచెం సేపు మీతో హాయిగా మాట్లాడాలి. మీరు మాత్రం ఫంక్షనుకు తప్పకుండా రండి" అన్నది. తలూపాను.

అప్పటికే పూలదండలతో ఆ అసోసియేషన్ వాళ్ళు ఆమె కోసం సిద్ధంగా ఉన్నారు. మంజరి దిగిన వెంటనే దండ లన్నింటినీ ఆమె మెడలో వేశారు. ఒక కెమెరా తళుక్కుమన్నది.

నవ్వుకుంటూ ముందుకు నడిచాను.

• • • •

సన్మానం ముగిసేసరికి పదిన్నర అయింది. రిక్షాలో గది కొచ్చాను.

బాగా జరిగింది సన్మానం. మంజరి నటనను ప్రశంసిస్తూ చాలా మంది మాట్లాడారు. ఆమెకు మంచి భవిష్యత్తు ఉందని అన్నారు. తరవాత మంజరి కూడా తనకు అలాంటి సన్మానం జరిగినందుకూ, తన పట్ల అంతటి అభిమానాన్ని చూపినందుకూ వారందరికీ కృతజ్ఞతలు తెలియ జేసుకుంటూ ఎంతో

ఆకర్షణీయంగా మాట్లాడింది.

నిజంగా ఆ సన్మానం నాకే జరిగినట్టుగా ఫీలయ్యాను. బజారు పిల్లకు భాగ్యరేఖ.

నాగరత్నం — మంజరి ...

రోడ్డుమీద నాట్యగత్తె — ఎంతో మంది అభిమాన నటి. గదిలో ఉక్కగా ఉన్నట్లనిపించి పక్క బట్టలు తీసుకుని మేడమీదకు వెళ్ళాను.

పదకొండు గంట లయింది. మంజరి రాలేదు. ఆమె రాక గురించి ఎదురుచూస్తూ సిగరెట్టు ముట్టించాను.

ఆ సిగరెట్టు సగం కాలిన తర్వాత రోడ్డు మీద కారాగిన చప్పుడు వినిపించింది. నిలబడి చూశాను. గేటు నెట్టుకొని వస్తోంది మంజరి.

"పైకి రా."

వచ్చి కూర్చున్నాను.

వచ్చింది. నా ఎదురుగా పరుపు మీద కూర్చుంది.

"అప్పుడే వెళ్ళిపోయారేం?"

"ఇంకా ఎందుకు ఐపోయిన తర్వాత.

"మిమ్మల్ని వాళ్ళకు పరిచయం చేద్దా మను కున్నాను."

మాట్లాడలేదు. ఆకాశం కేసి చూశాను.

వెన్నెల విరగ కాస్తోంది. చుట్టూ ఉన్న ఇళ్ళూ చెట్లూ వెన్నెల కాంతిలో స్నానం చేస్తున్నట్టున్నాయి.

హాయిగా ఉంది.

సిగరెట్టు పొగ మందంగా కనిపిస్తోంది.

"ఇప్పుడు నిన్ను 'నువ్వు' అని పిలవాలంటే ఏదోలా అనిపిస్తోంది. నువ్వు అంతగా ఎదిగిపోయావు" సిగరెట్టు పీకను నలిపి దూరంగా పారేస్తూ అన్నాను.

మంజరి కొంచెం ముందుకు జరిగింది. తర్వాత అన్నది: "భలేవారే. లోకం దృష్టిలో నేను సినీ నటి మంజరినే కావచ్చు. కాని మీ దృష్టిలో మాత్రం ఎప్పటి నాగరత్నాన్నే. దయచేసి అలా ఫీలుకావద్దు.."

నవ్వాను.

తర్వాత ఒక గంటసేపు సినిమా షూటింగుల గురించీ, రీటేక్‌ల గురించీ, అభిమానుల ఉత్తరాల గురించీ మాట్లాడింది.

వింటూనే నేను నడుం వాల్చాను. క్రమంగా నిద్ర వస్తోంది. ఆ సమయంలోనే మాట్లాడుతున్న మంజరి చెయ్యి నా గుండెల మీద పడింది.

కళ్ళు తెరిచాను. నా మీదకు ఒరుగుతోంది.

"ఏమిటిది?" అన్నాను లేచి కూర్చుంటూ. నిజానికి ఆమె అలా ప్రవర్తిస్తుం దనుకోలేదు.

"భలేవారే! మగవాడిలా మీరు అడగ వలసిన ప్రశ్నేనా ఇది?" నవ్వింది.

ఆమె ఈజీగానే అర్థమయిపోయింది.

"ఆవేశపడకు—నాకు అలాంటి ఉద్దేశం లేదు" అన్నాను.

"నమ్మను మాస్టారూ ... నేను మీ కంటికి అందంగా కనిపించటం లేదా?"

"నువ్వు ఇంకా అందంగా ఉన్నా నాకు నీ మీద ఎలాంటి కోరికా ఉండదు."

మళ్ళీ నవ్వింది.

"భయపడకండి మాస్టారూ! నే నేమీ అను కోను. మీ వల్ల నే నేదో శీలాన్ని పోగొట్టుకుంటానని అనుకోకండి. నేను ఈ స్థితికి రావటానికి ఇప్పటికే ఎంతో పోగొట్టుకున్నాను. ఇంకా పోగొట్టుకోవాలి. అందువల్ల మీలో అలాంటి ఆలోచన ఉంటే తరిమెయ్యండి. అసలు ఈ రాత్రే నాకు వేరే ఎంగేజిమెంట్ ఉంది. నేను మిమ్మల్ని కలవాలని వచ్చేశాను. ఎందుకు? ప్లీజ్! కాదనకండి. నాకు ఈ తృప్తిని మిగల్చండి. మిగిలిన వాళ్ళందరికీ గత్యంతరం లేక అర్పించుకున్నా. మీకుమాత్రం నన్ను నేను సంతోషంగా అర్పించుకుంటాను మాస్టారూ."

తల తిరిగిపోయింది.

ఋణాన్ని, కృతజ్ఞతను తీర్చుకునే దారి ఇదా? ఇప్పటివరకు కేవలం ఆమె మనిషే మారిందనీ, మనసు మారలేదనీ అనుకున్నాను. కాని ఇప్పు డర్థ మయ్యింది మనసు కూడా బాగానే మారిపోయిందని.

"క్షమించు నాగరత్నం! నువ్వు ఈ నాడు సినీ నటివే కావచ్చు. నీకు ఎంతోమంది అభిమానులు ఉండవచ్చు. నువ్వు ఎంత గొప్పదాని వయినా, ఎంత ఉన్నత స్థితికి చేరుకున్నా నిన్ను నేను మనసారా అభినందించ గలను గానీ నా మనసులో ఉన్న ఒక నాటి నీ రూపాన్ని చెరుపుకోలేను. ఇప్పుడు నువ్వు ఎంతో అందంగా కనిపించవచ్చు. మంచి స్టేటస్‌లో ఉండ వచ్చు. కాని నా హృదయంలో మాత్రం అప్పటి నీ రూపం పధ్నాలుగేళ్ళ వయసులో లంగా, జాకెట్టు వేసుకుని నాతో మాట్లాడి నవ్విన రూపమే ఉన్నది. ఆ రోజుల్లో కూడా నా కిలాంటి ఆలోచనలేదు. ఇప్పుడూ లేదు. ఇలాంటి కోరిక మళ్ళీ కోరకు. నన్ను ఎప్పుడూ గుర్తుంచుకో. అదేనా నువ్వు నా పట్ల చూపదలచుకున్న కృతజ్ఞత. ఇదిగో ... గది తాళం చేతులు. వెళ్ళి ఫాను పెట్టుకుని లోపల పడుకో" అని దిండు కింద నించి కీస్ తీసి మంజరికి అందించాను. వాటిని అందుకుంటున్నప్పుడు ఆమె కళ్ళ నుండి రెండు నీటి బొట్లు నా చేతిమీద పడ్డాయి.

తలెత్తేసరికే ఆమె గబగబా వెళ్ళిపోయింది. ఆ కన్నీటి బొట్లకేసి చూస్తే అందులో వెన్నెల వెలుగు కనిపించింది. ✳

దప్పిక తీర్చని నీళ్ళు

అక్కరకు రాని చుట్టము... అన్నట్లుగా సముద్రం మీద ప్రయాణించే వాడికి చుట్టూ నీళ్ళు కనిపించినా తన దప్పిక తీర్చుకోను ఒక్క చుక్క పనికిరాదు. తనతోబాటు తీసుకు వెళ్ళిన నీళ్ళు అయిపోయి లేదా పోయి, చుట్టూ కనిపించే నీళ్ళు త్రాగలేక, నీళ్ళని చూస్తూనే దప్పికతో చనిపోయిన వారు లేకపోలేదు.

ఉప్పగా ఉన్నంత మాత్రాన సముద్రపునీరు తాగితే తప్పా? అని ప్రశ్నించవచ్చు. ఆ నీరెందుకు పనికిరాదో చూద్దాం.

రుచికి ఉప్పగా ఉండే సముద్రపు నీళ్ళలో, ఒక్క లీటరులో 27 గ్రాముల ఉప్పుతో సహా మొత్తం 35 గ్రాముల వివిధ లవణాలు కరిగి ఉంటాయి.

మనిషి ద్రవరూపంలో కొంత నీటిని తాగుతాడు. ఆహార పదార్థాలలో ఉండే కొంత నీటిని 'తింటాడు' మొత్తం కలసి రోజుకు మూడు లీటర్ల నీటిని తీసుకుంటాడు. తీసుకునే ఈ మూడు లీటర్ల నీరంతా సముద్రపు నీరే అయితే కనీసం రోజుకు వంద గ్రాముల లవణం శరీరంలో చేరుకు పోతుంది. మరి ఇదంతా రక్తంలో కలిసిపోతే మనిషి మట్టిలో కలవాల్సిందే!

సాధారణంగా రక్తం తనకు సరిపోయిన పరిమాణందాటి లవణాన్ని ఉంచుకోదు, మూత్ర పిండాల ద్వారా వదిలించుకుంటుంది. మనిషి రోజుకు పోసే ఒకటిన్నర లీటర్ల మూత్రం ద్వారా ఎక్కువగా ఉన్న సోడియం, పొటాసియం, కాల్షియం లాంటి లవణాలను విసర్జిస్తాడు.

దురదృష్టవశాత్తు ఈ లవణాల సాంద్రత మూత్రంలో కంటే సముద్ర జలంలో ఎక్కువ. అందుచేత సముద్ర జలం నుంచి శరీరంలో చేరుకునే ఈ లవణాలను మూత్రం ద్వారా తొలగించటానికి ఎంతో ఎక్కువ నీరు తాగవలసి వస్తుంది. అందుచేతనే సముద్రపునీరు తాగిన వాళ్ళకు బాగా దప్పిక అవుతుంది.

ఇలాగయితే సముద్రంలో ఉండే చిన్నచిన్న జీవులు ఏ విధంగా బ్రతక గలుగు తున్నాయి?

దాన్దేముంది. తప్పకుండా బతకగలవు. ముందే చెప్పాము కదా! నీళ్ళంటే నీళ్ళరూపేణా మాత్రమే ఉండనవసరం లేదని. తినే వివిధ పదార్థాలలోనూ నీరు ఉంటుంది. ఉదాహరణకు కొన్ని దోసజాతి కాయగూరల్లో 80 నుంచి 90 వరకు దాకా నీరు ఉంటుంది. అటువంటి పదార్థాలను తింటే వాటితోబాటు వాటిలోని నీటిని తాగినట్లే గదా! ఇదేపని కొన్ని సముద్ర జీవులు చేస్తాయి. అవి ఆహారంగా తినే చిన్న చిన్న పురుగులు వగైరా తినటానికేగాక త్రాగటానికి కూడా పనికి వస్తాయన్న మాట.

మనిషి బతకటానికి నీటితో సహా అన్నిటినీ సముద్రం ఇస్తుందని తాను నమ్మి, అందరినీ నమ్మించేందుకు ఫ్రెంచి శాస్త్రవేత్త బాంబార్డ్ ఒక ప్రయోగం చేసి చూపాడు. సముద్రంలో దొరికిన వాటినే తింటూ, మరికొన్నిటిని పిండగా వచ్చే నీటినే తాగుతూ ఒక రబ్బరు బోటు మీద, నేల మీద నుండి ఏమీ తీసుకు వెళ్ళకుండా 65 రోజుల పాటు ప్రయాణించేసి అట్లాంటిక్ మహాసముద్రాన్ని దాటాడు.

—కొత్త శేషాద్రి శేఖరం